

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1679/2024
17.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Златка Чудића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 17К бр. 87/24 од 28.05.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 722/24 од 12.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.12.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Златка Чудића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 17К бр. 87/24 од 28.05.2024. године и Вишег суда у Београду Кж1 бр. 722/24 од 12.09.2024. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљене **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 17К бр. 87/24 од 28.05.2024. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела одузимање малолетног лица из члана 191. став 3. КЗ, изречена јој је условна осуда и то тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљена у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу члана 264. став 1. ЗКП окривљена је обавезана да накнади трошкове кривичног поступка, о којима ће суд одлучити накнадно посебним решењем, сходно члану 264. став 3. ЗКП. Одлучено је и о имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 бр. 722/24 од 12.09.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и пресуда Другог основног суда у Београду 17К бр. 87/24 од 28.05.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене АА - адвокат Златко Чудић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости као основан, побијане пресуде преиначи тако што ће окривљену АА ослободити одговорности да је извршила кривично дело из члана 191. став 3. КЗ и одредити да трошкови поступка падну на терет буџета или исте укине и предмет врати Другом основном суду у Београду на поновни поступак.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљене Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је одржао седницу већа о којој, сходно члану 488. став 2. ЗКП, није обавестио Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, на којој је размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА - адвоката Златка Чудића је у односу повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП неоснован, док је у преосталом делу недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене, иако не нумерише, указује на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, наводима да је суд приликом доношења одлуке о трошковима поступка повредио закон, јер је неспорна чињеница да је окривљена инвалидски пензионер, да издржава малолетну ћерку и прима пензију од 16.800,00 динара и да би обавезивањем окривљене на плаћање трошкова поступка било доведено у питање издржавање окривљене и лица – ћерке коју је она дужна да издржава.

Врховни суд налази да су изнети наводи у захтеву за заштиту законитости неосновани. Ово стога што је одредбом члана 264. став 4. ЗКП прописано да у одлуци којом решава о трошковима суд може ослободити окривљеног од дужности да накнади у целини или делимично трошкове кривичног поступка из члана 261. став 2. тач.1) до б) и тачка 9) овог законика, као и награде за вештака и постављеног стручног саветника, ако би њиховим плаћањем било доведено у питање издржавање окривљеног или лица које је он дужан да издржава, а уколико се ове околности утврде после доношења одлуке о трошковима, председник већа односно судија појединац може посебним решењем ослободити окривљеног од дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Дакле, одредба члана 264. став 4. ЗКП предвиђа факултативни основ за ослобађање од плаћања трошкова кривичног поступка, односно само могућност, али не и обавезу суда да окривљену ослободи од дужности да у целини или делимично накнади трошкове кривичног поступка уколико су за то испуњени законски услови и уколико окривљена достави доказе-податке о томе да би плаћањем наведених трошкова било доведено у питање издржавање окривљене или лица које је она дужан да издржава, па како је окривљена правноснажном пресудом оглашена кривом и осуђена због предметног кривичног дела, то је правилном применом члана 264. став 1.

КЗ окривљена побијаном правноснажном пресудом обавезана да сноси трошкове кривичног поступка.

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљене у поднетом захтеву за заштиту законитости означава повреду закона из члана 150. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, члана 437. тачка 1) ЗКП, члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3), као и члана 461. ЗКП, које у образложењу захтева и детаљније образлаже.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из члана 150. Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривичноправној заштити малолетних лица, члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, члана 437. тачка 1) ЗКП, члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) и 3), као и члана 461. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљене, у овом делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога Врховни суд је, на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић